

Ἄλλ' ὁ θάνατος αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸν ἐλύπησε τοσοῦτον, ὥστε σχεδὸν προέβη καὶ μέχρι παρρησίας, ὅτε οἱ εὐγενεῖς κατὰ τὴν ἀνγκήρουζίν του ὡς βραδύως ἠθέλησαν νὰ τὸν πειθαναγκάσωσι νὰ νυμφευθῇ πάλιν, διακηρύξας ὅτι δὲν ἔζη ἢ χάριν τοῦ τέκνου του καὶ ἡννέει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς του νεκρῆς.

Εἶνε ἀνὴρ συμπαθὴς, σοφὸς, ἐπαικὴς. Λατρεύει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι κατὰγεται ἐκ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Διακρίνεται δὲ καὶ ὡς λαμπρὸς ἱππεύς.

Εἰς τὸ προσεχὲς βιογραφίαν τοῦ Διαδόχου καὶ περιγραφὴν τῆς Μασσαδῆς καὶ τοῦ ἐν Ἀφῶν ἀνακτόρου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

(31 Ἰανουαρίου)

Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριζηλεμένη, ἡμέραις, μῆνες ἑνδεκα ἢ νεώτερον σὲ προσμένει.
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ, τὰ γλέντια τὰ περισσια, με τοὺς χοροὺς, ταῖς μουσικαῖς, τὰ γέλια, τὰ μεθύσια, τὰ κρυφοκουβεντισμάτα, ταῖς ἀγκαλιαῖς. τὸ νᾶζει πού τὰ κυττᾷ κάθε καρδιά καὶ κρυφαναστενάζει...
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριζηλεμένη με τὸ χορὸ τοῦ Παρνασσού πού ὅλους ξετρελλάνει.

*

Μέσ' σὲ σαλόνια ὁλόφωτα πού γίλιους δὺο μαζεῖουν ἢ ὠμορφιά κ' ἢ λεβεντιά ἀγκαλιάσταλς χορεύουν με τοῦ Λεκάκ τῇ μουσικῇ τὴν ἐρωτοπλασμένη καὶ ὁ καθεὶς ὡς τὸ πρῶτ' ἐκρυπνισμένος μένει.
Καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμνα κ' ἀγαλματένια στῆθια, σὰν σὲ παλάτια μαγικά πού ζοῦν ἔσ' παραμύθια, καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμνα καὶ μαριμαρένια πλάταις καὶ βλέπεις τόσαις γαλαναῖς καὶ τόσαις μαυρομμάταις πού λές πῶς εἶσ' ἀπὸ χασίς σὰν τοῦρκας μεθυσμένοι καὶ οὖναι εσσι, χωρὶς νὰ ἦσαι κοιμισμένος.

— Ἐδῶ νεράϊδα λιγερὴ ἔσ' κατάσπρα ἄντυμένη με χέρια ὀλοστρόγγυλα καμαρωτῇ προβαίνει, δὲν εἶνε οὔτε γαλανὴ μὲ οὔτε μαυρομμάτα καὶ τὴν στολίζουν παιὸ πολὺ ὀλίγων γρόνων νεῖστα, καὶ εἶνε τόσ' ἢ χέρι-της καὶ τόσ' ἢ εὐμορφιά-της πού λές: ποῖος Πάρις θὰ βρεθῇ νὰ γίνῃ συντροφιά-της;
— Δυὸ ἀδελφούλαις παρεκὶ γαλοῦν ἀπ' τῇ χαρά-των, τὰ γέλια ἔχουν ἔσ' χεῖλη-των μὰ ὅχι ἔσ' ὀστόμα-των, ἢ μὴ ἔχει τὸν οὐρανὸ ἔσ' μάτια γιὰ σημάδι κ' ἢ ἄλλη ἔχει τὴν κόλασι, τὴν πίσσα, τὸ σκοτάδι, κ' ὁ οὐρανὸς κ' ἢ κόλασι μαλόουνε ἔσ' κάλλη κ' εἶνε παιὸ εὐμορφῇ κ' ἢ μὴ, παιὸ εὐμορφῇ κ' ἢ ἄλλη.

— Καὶ μὴ ξανθοῦλα καὶ μικρὴ καὶ μικροκαμωμένη με τὰ χρυσὰ-της τὰ μαλλιά μέσ' ἔσ' χορὸ προβαίνει, πού μ' ὅλη τὴν ἀσπράδα-της, νομίζεις, μὰ τὸν Κόντο! πῶς ἀπ' εὐθείας ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πάντο.

— Μὴ μὲ τὸ τριανταφυλλί (δὲν λέγω τ' ὄνομά-της) ἢ χάρι-της μ' ἐμάγεψε κ' ἐστάθηκα σιμά-της, δὲν ἔχει, μοῦπανε, καιρὸ πού ἦλθε ἔσ' Ἀθῖνας, ἂν ἔχῃ τὸ πολὺ-πολὺ ὅκτω ἐνέα μῆνες, μὰ τόση χάρι ζωντανὴ τὸ σῶμά-της στολίζει πού ὅποιος τύχει νὰ τὴν ὀρῇ τὴν βλέπει καὶ σαστίζει.

— Ἄλλη μὲ μαῦρο φόρεμα καὶ μ' ἀνθή ἔσ' κεφάλι ποῦχει περισσιαῖς ὠμορφιάς, ποῦχει περισσια κάλλη, παχειά, με μάτια ὀλόμυρα π' ἀκούμητα φωτίζουν πού λές ὁκάδες ἐκατὸ τὰ κάλλη-της ζυγίζου πού ἔχει ἀτέλειωτη εὐμορφιά καὶ κοραλλένια στόμα κ' ὅσῳ τὴν βλέπεις τόσῳ θές νὰ τὴν κυττᾷς ἀκόμα.

— Καὶ σύ, μικρὴ μου μάγισσα, με τὰ γλυκά σου χεῖλια ὅπου χορέψαμε μαζὶ τῇ δεύτερῃ καντρίλλια, σὰν τί τραγοῦδι θές νὰ πῶ ἔσ' μάτια σου τὰ μαῦρα πού σὰν διαμάντια φέγγουνε κ' ἔχουν φωτιά καὶ λαύρα; αἰῶνα χαμόγελο τὴν ὀφί σου στολίζει καὶ ὅσους καὶ τὰ μάτια σου, τὸ γέλιο τοὺς δροσίζει.

— Μὴ γυφτοπούλα διαλεκτὴ περίφρανη προβαίνει, σκορποῦν τὰ μαῦρα μάτια-της φωτιὰ διαδολεμένη, γλυκογελοῦν τὰ χεῖλη-της μ' ἀτίμητο καμάρι, κ' ὅπου περίση καὶ διαβῇ χόνη εὐμορφιά καὶ χάρι, κ' ἔγινε ἔσ' καρυέτο-της λάθος πολὺ μεγάλο κ' αὐτὴ δὲν χόρεψ' ἓνα δάλς κ' ἐγὼ δὲν χόρεψ' ἄλλο.
— Δυὸ ἀδελφάδαις λιγεραῖς προβάλλουν ἐπὶ τέλους, θαρρεῖς πῶς εἶν' ἀγάλματα κ' ἢ δυὸ τοῦ Πραξιτέλους, ἢ μὴ μὲ ἀνθή, κινητὴ μυριανθισμένη γλάστρα κ' ἢ ἄλλη ἔχει φόρεμα τὸν οὐρανὸ με τᾶστρα.
Ἄσσοι τῆς βλέπουν σταματοῦν νὰ τῆς κυττάζουν πάλι γιὰτ' ἔχει χάρι κ' ἢ μικρὴ καθὼς καὶ ἢ μεγάλη.
— Καὶ σύ, ψηλόλογη ξανθὴ, ὅπου κρατεῖς καμάρι, ὅπου γελᾷ ἔσ' στόμα σου κοράλλινο ζευγάρι, ποῦχεις τὸν ἥλιο ἔσ' μαλλιά, τὸν οὐρανὸ ἔσ' μάτια, πού μ' ἓνα σου χαμόγελο κρημνίζονται παλάτια, ἔχεις μονάχα ἓνα κακό: νὰ λησμονῇς, κυρία, γι' αὐτὸ κ' ἐμένα μ' ἀφῆσες μέσ' ἔσ' χορὸ τὰ κρύα.

*

Μέσ' ἔσ' μεθύσι τοῦ χοροῦ, μέσ' ἔσ' τοῦ χοροῦ τῇ ζάλη σὲ μὴ γυνὴ τραθήχτικα κ' ἐκύτταξε καὶ πάλι καὶ βλέπ' ὀμπρὸς μου νὰ περνοῦν ἢ λιγεραῖς ζευγάρι με χίλια λούσα κ' ὠμορφιάς κ' ἀληθινὸ καμάρι, μὴ μὲ μὴ κτένα ἔσ' μαλλιά καὶ κατάσπρα φουστάνι ὅπου τὸν κάθε γνωστικὸ ἔσ' νὰ ξετρελλάνῃ, ἄλλη φορεῖ κατάλευκα καὶ φοδισμένη μοιρίζει, ἄλλη φορεῖ τὸ θαλασσὶ πού τόσῳ τῆς ταιριάζει, ἄλλη μ' π' α' κ' ἢ νὰ κόκκινη με τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα ὅπου μιλοῦν τὰ μάτια-της καὶ με κλειστὸ τὸ στόμα καὶ φαίνεται ἔσ' τὴν ὀφί-της γραμμέν' ἢ ἐξυπνίδα καὶ δυὸ χοροὺς ἐχόρεψε μαζὶ μου ἔσ' τὴν ἀράδα.

*

Κι' ὁ Μίκης κατακόκκινος μέσ' ἔσ' χορὸ προβαίνει με τῇ λαμπρᾷ κυρία-του τῇ μυριανθισμένη πού ἔχει τόση εὐγένεια καὶ καλοσύνη τόση πού ὅποιος δὲν τὴν ἔγινε θές νὰ τὸ μετανοιώσῃ.
— Γιὰ μὴ ξανθοῦλα ἦθελε νὰ πῶ λογάκια χίλια γιὰτὴν πού χόρεψε μαζὶ τὴν πρώτη τὴν καντρίλλια, Γιὰ ὅλαις ἦθελε νὰ πῶ, γιὰ τούτη καὶ γιὰ κείνη, μὰ θύμωσε ἢ Μοῦσα καὶ μοναχὸ μ' ἀφίνει, κ' ἐγὼ πετῶ τὴν πένα μου με κουρασμένο χέρι καὶ μὴ εὐχὴ μονάκριβη τ' ἀχέλι μου προσφέρει:
"Ὅλ' αἱ Σχολαὶ τοῦ Παρνασσού με μίλας νὰ εὐτυχίσουν κ' ὅσαις μαζὶ μου χόρεψαν χρόνια πολλὰ νὰ ζήσουν."

Guerville

ΧΑΛΙΚΕΣ

Διασκεδάζομεν! Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας. Ἡ Βουλὴ δὲν τολμᾷ ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας-της καὶ αὐτοεξελέγχεται βραδύτατα. Τὸ σκῆπτρον κρατοῦσιν ἀδιαφιλονεικῶς αἱ Ἀπόκριαι ὅλοι εὐθυμοῦν καὶ χορεύουν, τῶν ὑπουργῶν διδόντων τὸ παράδειγμα, ὅλοι σκέπτονται νὰ γείνουν μασκαράδες διὰ νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖον. Ἄς κάμνῃ ὅ,τι θέλει ἡ Εὐρώπη ἢ Ἑλλάς διασκεδάζει.

Τὴν εὐθυμον ταύτην κατάστασιν τῆς χώρας μας βλέπουν μετὰ φθόνου οἱ πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλεγε προχθὲς πρὸς ἓνα τῶν ὑπουργῶν μας:

— Σεις αἱ ὅποιοι διασκεδάζετε τόσον, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ διασκεδάσητε... καὶ τὰ σύννεφα τὰ ὅποια συνεσωρεύθησαν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ὀρίζοντα.

*

Συνέχθη ἀρκετὸν ποσὸν χάρις ταῖς ἐνεργείαις τοῦ Κο-